

да подпадиж когато не щѣхъ вече да съществувамъ на земята и косто са извършва далечъ отъ земныѣ жилища. Лъжа е че злодѣйцытѣ не осѣщатъ виновността си и голѣмината на престѣпленіята си. Лъжа голѣма! Нека додѣхъ да попыатъ мене онѣзи които туй потвърдяватъ. За доказателство слѣдователно на съществуваніето на висше съдилище превождамъ първо самото съзнание, което виновната душа има за съществуваніето му. Но нужно е да кажъ що мислѣхъ за съдника, да ли той съществува или е нѣщо фантастическо.

«Въ съществуваніето на Бога вѣрвамъ, защото размышлявамъ че *нема слѣдствие безъ причина*. Тогасъ! азъ смѣреныйтъ въ познаніята си, азъ който немогъ да са похваляхъ че съмъ философъ, виждамъ този свѣтъ който не е друго освѣтъ слѣдствие и казвамъ, *туй слѣдствие е произлѣзло поради высия причина*.” Тъзи причина не могъ да я представя, могъ само да я разумѣхъ че съществува, защото виждамъ слѣдствіята ѣ. Виждамъ че слѣдствіята съ премъдры, приемамъ слѣдователно, по необходимостъ и вѣрвамъ че *высшата тѣзи причина е премъдра*. Но що думамъ премъдра? Имамы ный чловѣцитѣ едно опредѣленіе на высшата премъдрость, и тя е думата *«премъдрѣйша»*. Ако бы было възможно да са увеличи безкрайно самата на опредѣленіето премъдрѣйша, ще имахмы тогасъ едко понятіе на *высшата премъдрѣйша тѣзи причина*, която азъ наричамъ Богъ. На този Богъ, на тѣзи высша премъдрость ный смы слѣдствіята. Нека чловѣкъ прегледа, нека изслѣдова единъ отъ пръстытѣ на ржката си, който има ставы, има некты тамъ дѣто са свършватъ първытѣ, е гъвкъвъ и има сравнително голѣмо свършенство, и ще открие само въ него образа на Божіята премъдрость.

«Като вѣрвамъ въ съществуваніето на Бога принуденъ съмъ да приѣмъ че *Той който премъдро е създалъ чело-*